

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa v 1. rade: **F. D. B.**, zastúpený advokátom JUDr. **J. B. N.**, F. a navrhovateľa v 2. rade: **K. a. s.**, so sídlom **X. S. o návrhu na vyhlásenie konkurzu** na majetok dlžníka **C. spol. s r. o.**, so sídlom **J. N.X.** IČO: **X.** na odvolanie dlžníka proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. júla 2004 č. k. 28 K 226/2002-208, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie dlžníka proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. júla 2004 č. k. 28 K 226/2002-208 **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením konkurzný súd ako súd prvého stupňa návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zamietol pre nedostatok majetku, priznal predbežnému správcovi odmenu vo výške 10 000,--Sk, upravil účtáreň na vyplatenie odmeny predbežnému správcovi a vrátenie časti preddavku na odmenu predbežného správcu a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v 1. rade sa podaným návrhom zo dňa 23.10.2000 domáhal vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka z dôvodu, že má voči dlžníkovi pohľadávku 24 437 124,35 Sk titulom odstúpenia od zmluvy č. 1520/1996 zo dňa 20.05.1996 a sumu 52 173 789,90 Sk zo zmluvy o pôžičke zo dňa 16.02.1998, úroky z pôžičky, zameškané platby za nájom bytov, nájom nebytových priestorov, služby s nájмами spojené a ďalšie pôžičky. Návrhom zo dňa 03.02.2004 si navrhovateľ 2. uplatnil právo na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. V návrhu uviedol, že poskytol dlžníkovi

v priebehu rokov 1996 až 1998 pôžičky v celkovej výške istiny 30 324 000,--Sk, ktoré dlžník nevrátil, a preto má navrhovateľ v 2. rade v súčasnosti voči dlžníkovi pohľadávku vo výške 38 830 000,--Sk, ktorá predstavuje istinu spolu s úrokom z omeškania. Uznesením č. k. 28K/226/2002 zo dňa 02.10.2003 súd prvého stupňa ustanovil predbežného správcu, ktorému uložil vypracovať správu o majetku dlžníka. Predbežný správca podal správu o majetku dlžníka, v ktorej uviedol, že dlžník nevlastní žiadne nehnuteľnosti, nevlastní žiadne motorové vozidlá, nie je držiteľom cenných papierov, nevlastní žiadny hnutel'ny majetok, taktiež žiadne finančné prostriedky ani pohľadávky, cenné papiere ani iné aktíva. Zo zistení predbežného správcu a z dokladov doložených v spise mal súd za zistené, že dlžník nemá majetok postačujúci aspoň na úhradu trov konkurzného konania, preto návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zamietol pre nedostatok majetku. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu a to s poukazom na § 33 ods. 1 písm. b) ZKV, podľa ktorého trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli účasťou v konkurznom konaní a v konaniach súvisiacich s konkurzom a tento zákon neustanovuje inak, sú vylúčené z uspokojenia.

Proti tomuto uzneseniu sa odvolal dlžník a navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a konanie zastaviť. V odvolaní uviedol, že návrh bol podaný účelovo a zmätočne a neboli splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, keď na súde prebieha spor o neplatnosť odstúpenia od privatizačnej zmluvy navrhovateľa v 1. rade a nárok na vyhlásenie konkurzu podali spoluakcionári proti ďalšiemu akcionárovi, čo nie je možné. Ďalej uviedol, že nebola splnená ani ďalšia podmienka, a to zloženie zálohy na odmenu predbežného správcu, zaoberal sa nesprávnym postupom konkurzného súdu, otázkou neschopnosti plniť záväzky, označením ďalšieho veriteľa a ďalšími skutkovými okolnosťami, ktoré mali vplyv na konanie.

Odvolací súd uznesením zo dňa 16.11.2005 č.k. 2 Obo 344/2005-520 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a konanie o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zastavil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že uznesenie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku bolo doručované opakovane na adresu dlžníka vedenú v obchodnom registri, dlžník zásielku neprevzal, preto bola považovaná súdom prvého stupňa fiktívne za doručenú (§ 48 ods. 2 OSP). Ďalej uviedol s poukazom na citované ust § 48 ods. 1 a 2 OSP, že fiktívne doručenie na adresu sídla

spoločnosti vedenú v obchodnom registri platí len vtedy, „ak iná jej adresa súdu nie je známa“. Pôjde teda o inú adresu ako je vedená v registri, ale pred jej použitím treba doručovať podľa odseku 1. na „inú adresu“, ako je uvedené v obchodnom registri súdy inú zásielku doručovali a doručili aj keď nebola vedená v registri, to platí aj pokiaľ ide o všeobecne známu adresu konateľa C. s. r. o., MUDr. V. S. a konečne aj pokiaľ ide o doručovanie právneho zástupcovi. Poukázal na to, že táto skutočnosť nemá nič spoločné s poučovacou povinnosťou podľa § 5 OSP. Uviedol, že ak súd túto zásielku by bol považoval za takú, ktorú právny zástupca nebol oprávnený podať, potom by ju nemal prijať ale tomuto advokátovi vrátiť. Taktiež poukázal na nesplnenie ďalších podmienok na konanie vo veci vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, a to nedostatok návrhu navrhovateľa v 1. rade, ktorý neoznačil ďalšieho veriteľa a nedostatok nezloženia zálohy na odmenu predbežného správcu, ktorý nedostatok odstránil až navrhovateľ v 2. rade.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30.11.2006 prijal na ďalšie konanie sťažnosť navrhovateľa v 1. rade, ktorou namietal porušenie základného práva na zákonného sudcu a práva na spravodlivé súdne konanie. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. októbra 2007 č.k. I. ÚS 356/06-77, tento okrem iného, rozhodol, že právo Fondu národného majetku Slovenskej republiky na spravodlivé súdne konanie postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 344/2005 zo 16. novembra 2005 porušené bolo, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 344/2005 zo 16. novembra 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie uviedol, že ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie sústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Podľa názoru ústavného súdu obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného

práva na spravodlivý proces, nezávisle od toho, či smeruje v neprospech účastníka, alebo iného subjektu. Základné právo na spravodlivé súdne konanie všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. A contrario, ak všeobecný súd koná v rozpore s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní, môže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou základného práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo na to, aby opravný súd konal a rozhodol o podanom (riadnom alebo mimoriadnom) opravnom prostriedku v prípade, ak účastník konania splnil všetky zákonom požadované predpoklady na prípustnosť takeého opravného prostriedku, pričom ak nie sú splnené zákonom stanovené podmienky prípustnosti opravného prostriedku a napriek tomu sa opravný súd týmto opravným prostriedkom vecne zaoberá, môže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces. Okruh osôb oprávnených podať odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu upravovalo v rozhodnom čase ustanovenie druhej vety § 13 ods. 6 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“). Podľa druhej vety § 13 ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní (účinnnej v rozhodnom čase) proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu sa môže odvolať navrhovateľ. Uvedené ustanovenie zákonodarca implementoval do zákona o konkurze a vyrovnaní jeho novelou č. 238/2000 Z. z. s účinnosťou od 1. augusta 2000, pričom podľa § 70b tejto novely konania začaté pred 1. augustom 2000 sa dokončia podľa doterajších predpisov, ak nie je ustanovené inak. Z uvedeného vyplýva, že pre určenie, v akom znení má byť zákon o konkurze a vyrovnaní aplikovaný, je rozhodné, kedy bol podaný návrh na začatie konkurzného konania. Konanie vedené pod sp. zn. 28 K 226/2002 sa začalo na základe návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu z 23. októbra 2000, ktorý bol konkurznému súdu doručený 13. novembra 2000, t. j. konkurzné konanie vedené pod sp. zn. 28 K 226/2002 začalo po 1. auguste 2000, takže sa na neho mal aplikovať zákon o konkurze a vyrovnaní v znení novely č. 238/2000 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd napádaným uznesením sp. zn. 2 Obo 344/2005 zo 16. novembra 2005 meritórne rozhodol o odvolaní, ktoré podľa v tom čase účinnnej druhej vety § 13 ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní podala neoprávnená osoba a sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je dôvodná. Ústavný súd dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby využil aj svoju právomoc podľa čl. 127

ods. 2 ústavy a preto vyhovel jeho návrhu, zrušil označené uznesenie najvyššiemu súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§ 10 ods. 2 O.s.p./ opätovne prejednal vec v rozsahu podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a po prejednaní odvolania v rozsahu jeho prípustnosti bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že odvolaniu dlžníka nie je možné vyhovieť.

Podľa ust. § 70b ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. v znení zák.č. 238/2000 Z.z. konania začaté pred 1. augustom 2000 sa dokončia podľa doterajších predpisov, ak nie je ustanovené inak.

Podľa ust. § 13 ods. 6 cit. zákona proti uzneseniu o vyhlásení konkurzu môže podať odvolanie úpadca, ak nie je navrhovateľom. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu sa môže odvolať navrhovateľ. Odvolanie nemá odkladný účinok s výnimkou § 14 ods. 1 písm. k).

Podľa ust § 218 ods. 1 O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré a/ bolo podané oneskorene; b/ bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený; c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné; d/ nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2; ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1, e/ rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Súd prvého stupňa rozhodol uznesením zo dňa 14.07.2004 o návrhu navrhovateľov v I. rade F. B. a navrhovateľa v 2. rade K. a.s., S. na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka C. spol. s r.o., N.tak, že návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zamietol pre nedostatok majetku. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie dlžník C. spol. s r.o., N.. V zmysle citovaného ust. § 13 ods. 6 druhá veta Zák. o konkurze a vyrovnaní v platnom znení v rozhodnom čase, proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka môže podať odvolanie len navrhovateľ. Dlžníkovi takéto právo zákon nepriznáva.

Odvolací súd z uvedených dôvodov a s poukazom na právny záver ústavného súdu v tejto veci, ktorým je odvolací súd viazaný, odvolanie dlžníka ako osoby neoprávnenej podať proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka odvolanie v zmysle ust. § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 11. februára 2009

JUDr. Beáta Miničová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.